

РЕШЕНИЕ

№ 150

гр. София, 25.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО IV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на десети януари през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Атанас Ст. Атанасов

Членове: Атанас Н. Атанасов
Ирина Стоева

при участието на секретаря Силва Д. Абаджиева
като разгледа докладваното от Атанас Н. Атанасов Въззивно наказателно дело от частен характер № 20211100604788 по описа за 2021 година

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

С Присъда от 14.07.2021 година, постановена от СРС, НО, 23-ти състав, по НЧХД № 18299/2019 година, съдът е признал подсъдимия М. П. Н. за **ВИНОВЕН** за това, че на 05.08.2019 година във входа на жилищна кооперация, намираща се в гр. София, ул. ****, чрез нанасяне на удар, е причинил на М. А.В. болка – лека телесна повреда, изразяваща се в контузия на главата с кръвонасядане в областта на десния долночелюстен ъгъл и дясната тилна област на главата - престъпление по чл. 130, ал. 2 от НК, поради което и на основание чл. 305, ал. 5 от НПК, вр. чл. 130, ал. 2 от НК и чл. 78а, ал. 1 от НК го е освободил от наказателна отговорност, като му е наложил административно наказание ГЛОБА в размер на 1 000 /хиляда/ лева.

Със същата присъда съдът е признал подсъдимия М. П. Н. за **НЕВИНОВЕН** за това, че на 05.08.2019 година във входа на жилищна кооперация, намираща се в гр. София, ул. ****, чрез нанасяне на удари с юмруци и ритници на Д. ИВ. В., му е причинил лека телесна повреда, изразяваща се в контузия на ляво коляно с дълбоко охлузване в областта на

капачката и повсеместен отток на меките тъкани, причиняващи ограничаване на обема на движение на ставата и водещи до временно разстройство на здравето, поради което и на основание чл. 304 от НПК го е оправдал по повдигнатото с тъжбата второ обвинение за извършено престъпление по чл. 130, ал. 1 от НК.

Със същата присъда е уважен частично предявения от М.В. граждански иск срещу подсъдимия, като последният е осъден да заплати сумата от 500 лева, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди. Разликата до пълния предявен размер от 3000 лева е отхвърлен като неоснователен и недоказан. Отхвърлен изцяло е и предявеният срещу подсъдимия втори граждански иск от Д.В.. Подсъдимият е осъден да заплати направените по делото разноси, както и дължимата държавна такса за уважения размер на гражданския иск.

Срещу присъдата в законоустановения срок е постъпила жалба от подсъдимия, чрез неговия защитник, с която се иска отмяна на присъда в осъдителна ѝ част, тъй като същата е неправилна и незаконосъобразна. Искане се постановяване на друга такава, с която подс. М.Н. да бъде изцяло оправдан. По отношение на оправдателната част се пледира за нейното потвърждаване.

Срещу присъдата в законоустановения срок е постъпила жалба и от частният тъжител Д.В., който моли за отмяна на присъдата в оправдателната ѝ част, както и за осъждане на подсъдимия по предявения от него втори граждански иск.

В разпоредително заседание на 13.12.2021 година, въззивният съд, след като се запозна с жалбите и допълненията към тях, атакувания първоинстанционен съдебен акт и приложените материали и извърши цялостна преценката по реда на чл. 327 от НПК, намери, че за правилното изясняване и решаване на делото не е необходимо провеждането на въззивно съдебно следствие.

В съдебно заседание пред въззивната инстанция, частният тъжител Д.В., редовно призован, се явява лично и със своя процесуален представител адв. Х.Х., който поддържа въззивната жалба и доводите изложените в нея.

Адв. Е.Г., защитник на подсъдимия Н., също поддържа жалбата на защитата с изложени в нея аргументи.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, обжалвания съдебен акт, изложените във въззивните жалби доводи и възражения и след като въз основа на императивно вмененото му задължение извърши цялостна служебна проверка на първоинстанционния съдебен акт, по отношение на неговата законосъобразност и обоснованост, съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, намира за установено следното:

Воззивните жалби са подадени в срока по чл. 319 от НПК и от легитимирани лица, отговарят на изискванията на чл. 320 от НПК, поради което са процесуално допустими и следва да бъдат разгледани.

След надлежна служебна проверка на атакувания съдебен акт, настоящият съдебен състав намира първоинстанционната присъда за правилна и законосъобразна, постановена при изяснена фактическа обстановка. Въз основа на достъпните и възможни за събиране гласни и писмени доказателства, съдът е стигнал до единствения и непротиворечив извод относно извършеното деяние, авторството и виновността. При самостоятелна преценка на събраните по делото доказателства въззивната инстанция не намери основания за промяна на фактическата обстановка по делото, която е следната:

Подсъдимият М. П. Н. е роден на ****г. в гр. София, българин, с българско гражданство, неосъждан, женен, със средно образование, работи, с постоянен адрес – гр. София, ул. ****, ЕГН: *****.

Подсъдимият и неговото семейство живеели в кооперация, находяща се в гр. София, ул. ****. В същата кооперация, но на по – горен етаж, живеели частният тъжител Д.В. със съпругата му М.В.. Двете семейства имали неразбирателства от години, провокирани от съвместното им съжителстване. На инкриминираната дата, 05.08.2019 година, около 20:00 часа, семейство В.и се прибирали от почивка и поради тази причина носели куфари със себе си. В същия момент семейство Н.и излизали от апартамент 1 на първия етаж на кооперацията, като подсъдимият и двегодишната му дъщеря /към онзи момент/ били по – напред, при входната врата, която разделя входа на жилищната кооперация и етажната площадка на първия етаж, зад тях, но още в жилището, била съпругата на подсъдимия – св. И.Н.а и по – малкото им дете, което се намирало в детска количка. В момента, в който частният тъжител В. се опитал да отвори вратата, която била от т.нар. тип „летищи врати“, подсъдимият я спрял с ръка, тъй като същата щяла да удари

малолетната му дъщеря. Поради тази причина възникнал спор между Н. и частния тъжител В., при който били разменени остри реплики. Св. Н.а прибрала децата в жилището им, след което се върнала на етажната площадка. По същото време частната тъжителка В., която придружавала своя съпруг, се намесила в конфликта, при което била ударена с ръка от подсъдимия в областта на тила. Ударът провокирал падане на пострадалата на земята, след което същата започнала да вика, че е ударена, както и да се държи за главата. В следствие на падането В. получила контузия на главата с кръвонасядане в областта на десния долночелюстен ъгъл и дясната тилна област на главата. Малко след инцидента на място пристигнали св. М.М. и св. Л.С., които живеели в същата кооперацията, но на по-горен етаж. Малко след тях от апартамента си, намиращ се на същия първи етаж, излязла и св. Р.Т., тъй като чула викове. Последната призовала всички да се успокоят и разотиват. В.и, качвайки се към петия етаж, където живеят, били придружени до втория етаж от св. Т., а от св. М. и С. до четвъртия етаж, тъй като им помагали в носенето на куфарите. Докато се качвали по стълбите, само частната тъжителка М.В. се била оплакала от болки във врата и поискала медицинска помощ, съпругът и В. не е споменавал за получени увреждания или нанесени удари. Н.и от своя страна продължили по пътя си и напуснали кооперацията. След прибирането им в жилището, Д.В. позвънил неколkokратно на тел. 112 и подал сигнал за нападение от съсед във входа, като поискарал спешна медицинска помощ за съпругата си, която е била ударена. На място пристигнали св. Г.Г. и св. Г.Д. – полицейски служители при 05 РУ-СДВР, които били посрещнати от частния тъжител и съпроводени до апартамента му, където намерили В. да лежи и да се оплаква от силно главоболие. Пред полицейските служители тя заявила, че съсед, с когото се спречкали на входа, ѝ нанесъл удар в главата, в областта на тила. Полицейските служители направили опит да открият подсъдимия, но безуспешно тъй като към онзи момент той бил излязъл навън заедно със семейството си. След известно време пристигнал и екип на Спешна медицинска помощ, като на място св. Р.А. прегледала частната тъжителка В., след което Д. и М. В.и били транспортирани до УМБАЛ „Царица Йоана“, където били прегледани. На следващия ден частните тъжители посетили и съдебномедицински кабинет, където били освидетелствани. По отношение на М.В. било констатирана контузия на главата с кръвонасядане в областта на десния долно челюстен ъгъл и дясната тилна област на главата, а по отношение на Д.В. – контузия на лявото коляно с охлузване.

Въззивният съд намира, че описаната по-горе фактическа обстановка правилно е била установена от първоинстанционния съд въз основа на събраните и проверени гласни и писмени доказателства, както и способности за доказване.

Пред настоящата съдебна инстанция не бяха представени и събрани нови доказателства и доказателствени средства, поради което въззивният съд изгради своите фактически и правни изводи изцяло на база на

доказателствата, събрани и проверени в хода на съдебното следствие пред първата съдебна инстанция, а именно: гласни доказателства - показанията на свидетелите Г.Г. /л. 125 от СП/, М.М. /л. 126 от СП/, Л.С. /л. 126 от СП/, Р.А. /л. 156 от СП/, Р.Т. /л.169 от СП/, Г.Д. /л. 169 от СП/, частично от обясненията на подсъдимия М.Н. /л. 175 от СП/, както и частично от показанията на св. И.Н.а /л. 127 от СП/; писмен доказателства – амбулаторни листа за преглед от 05.08.2019 г., съдебномедицинско удостоверение (СМУ) № 313/2019 г., СМУ № 312/2019 г., СМУ № 605/2019 г., фиш за спешна медицинска помощ, медицинско направление от 19.04.2019 г., справка за съдимост, както и от заключенията на изготвените в хода на съдебното производство съдебно техническа и съдебно медицинска експертизи.

Въззивният съд намира, че при извеждане на релевантната фактическа обстановка от районния съд не са допуснати процесуални нарушения при формиране на вътрешното му убеждение, тъй като са обсъдени всички доказателствени материали, без някои от тях да са били подценени или игнорирани за сметка на други, като не са допуснати логически грешки при обсъждането им. Фактическите констатации почиват на вярна и точна интерпретация на доказателствената съвкупност, от която по един категоричен и безпротиворечив начин се установява механизма на деянието, престъпния резултат, причинно-следствената връзка и авторството. Наличните противоречия са надлежно обсъдени и анализирани, като първоинстанционният съд е дал логичен и аргументиран отговор защо приема едни, а други отхвърля.

Настоящият съдебен състав споделя анализа на доказателствените източници, изложен в мотивите към присъдата относно кредитирането на гласните и писмени доказателства и фактите, изведени от тях чрез използване на правилата на формалната логика. Когато и доколкото изразява съгласие с доказателствения анализ, направен от предходната инстанция, въззивният съд не е длъжен да обсъжда отново подробно доказателствата по делото, а може да анализира само тези които се оспорват, за да отговори изчерпателно на наведените доводи в жалбата или протеста или тези, които счита за неправилно анализирани / в този смисъл Решение № 372 от 01.10.2012г. по НД № 1158/2012г., НК, III НО на ВКС/.

Първоинстанционният съд прецизно и в съответствие с изискванията на процесуалния закон е анализирал ангажираните по делото доказателствени източници. Оплакванията във въззивните жалби за превратно тълкуване на събраните доказателства по делото са неоснователни. При установяване на решаващите факти, свързани с въпроса извършено ли е или не престъпление от подс. Н. е анализирана подробно доказателствената съвкупност, в която с решаващо значение са доказателствата от кредитираните гласни доказателствени средства.

Контролираният съд подробно е мотивирал защо дава вяра на показанията на свидетелите М., С., Т. и частично на показанията на св. Н.а и обясненията на подсъдимия. Контролът за достоверност на доказателствените материали е извършен прецизно и гарантира обективно изграждане на вътрешното убеждение на съда, въпреки липсата на пряк свидетел-очевидец на инкриминираното деяние – нанасянето на удар на частната тъжителка В.. Решаващо значение в случая е оказала съпоставката на гласните доказателствени средства с изготвените и приети без възражение заключения на вещите лица. По този начин контролираният съд е получил увереност да не кредитира обясненията на Н., които съдържат информация с двойка правна природа, а именно средство за защита и доказателствено средство за случилото се.

Правилно в основата на фактическите си изводи, първоинстанционният съд е поставил показанията на св. М. и св. С., както и тези на св. Т., тъй като от тях се установяват основни факти, касаещи предмета на доказване по делото, а именно наличния конфликт на инкриминираната дата между подсъдимия и сем. В.и, както и оплакванията от страна на частната тъжителка за болки, непосредствено след инцидента. Нещо повече, св. С. е посочила, че М.В. е уточнила и мястото на удара, а именно областта във врата, както и че този удар е нанесен от подсъдимия.

За съда не възниква каквото и да било съмнение в обективността и добросъвестността на посочените свидетели, тъй като същите първо са трети незаинтересовани лица и второ са се опитали максимално детайлно да опишат случая, като изяснят релевантните за спора факти, нещо повече, показанията им са логични, последователни и непротиворечиви, както сами по себе си, така и съпоставени с останалите доказателства по делото.

Вярно е че тези трима свидетели, съседни на участващите в конфликта лица, не са присъствали на инцидента от самото му начало, но същите са пристигнали на място малко след започването на скандала и по времето, когато същият е продължавал чисто вербално, поради и което са имали възможност да възприемат както непосредственото физическо състояние на лицата към онзи момент, така и направените от тях оплаквания. Състоянието на частната тъжителка е било възприето, както от тримата свидетели посочени по – горе, така и от св. Г., включително и по отношение съществуващото главоболие и нанесен в главата удар. В своите показания св. Г. заявява, че при извършената проверка на място, е бил посрещнат от частния тъжител В., който го е съпроводил до апартамента, където се намирала съпругата му. Г. е заварил частната тъжителка да лежи на легло и да се оплаква от силно главоболие, като в своите показания заявява, че макар да

не е имало видими белези по нея, е било видимо, че тя изпитва болка. Предвид на така изложените доказателства, въззивният съд приема, че подс.Н. действително е нанесъл удар на пострадалата В., вследствие на който ѝ е причинил описаното и инкриминирано телесно увреждане. В тази насока следва да се посочат и всички останали събрани по делото доказателства, в това число извършен медицински преглед, съдебномедицинско удостоверение и изготвена експертиза. В тази насока са и приобщените по експертен път разговори на нейния съпруг с оператора на телефон 112.

Правилно първоинстанционният съд не е дал изцяло вяра на показанията на св. Н.а, и в частност на изявленията ѝ, че съпругът ѝ не е удрял тъжителката В.. Това е така не само поради противоречието на тези показания с цитираните по-горе доказателства, а и с оглед на обстоятелството, че св.Н.а на практика не е била свидетел на цялата разиграла се случка във входа на жилищната кооперация и не е имала възможност да възприеме изцяло действията и поведението на участващите в конфликта лица. В този смисъл напълно възможно е било същата да е пропуснала момента, в който подс.Н. е нанесъл удар на В.. Тези изводи се правят на база самите показания на св.Н.а, която заявява, че първи от апартамента са излезли съпруга ѝ и по-голямата ѝ дъщеря, а тя и по-малкото ѝ дете са били все още в апартамента, когато само е чула удара по вратата на стълбището, но не е видяла кой точно и как я е ударил, както и че след развихрилия се скандал същата е влязла в жилището им, за да прибере децата. Тоест, според нейните показания, са налице два момента, в началото на скандала и по време на неговото развитие, при които същата не е имала визуален контакт към стълбището, респективно намиращите се там лица и не би могла да разкаже какво се е случило в този момент. С други думи, възприятията на св. Н.а са откъслечни и непълни, поради и което не биха могли да се ценят относно всички извършени действия и реакции.

При анализа на обясненията на подсъдимото лице въззивният съд отчете двойствената им правна природа – като средство за защита и доказателствено средство, необвързано със задължение за установяване на обективната истина, като ги подложи на критичен анализ и обсъждане на плоскостта на собственото им логическо съдържание и на отношението им към останалите доказателства. В настоящия случай въззивният съд, аналогично на контролираната инстанция констатира, че обясненията на подсъдимия са идентични с тези на съпругата му относно липсата на удар от негова страна върху М.В. и именно в тази им част се касае по – скоро за изграждане на защитна версия, която се опровергава от кредитирания от съда останал доказателствен материал.

Частния повереник Д.В. е депозирал също въззивна жалба срещу първоинстанционната присъда, като основното искане е подсъдимия да бъде

признат за виновен и в извършване на посегателство върху него, изразяващо се в лека телесна повреда, а именно в контузия на ляво коляно с дълбоко охлузване в областта на капачката и повсеместен отток на меките тъкани, причиняващи ограничаване в обема на движение на ставата което да е причинено временно разстройство на здравето.

Настоящата инстанция се солидаризира с преценката на първата, че по делото няма достатъчно категорични и несъмнени доказателства, уличаващи именно подсъдимия в извършването на това деяние. На първо място са показанията на свидетелите М., С., Т., както и тези на Г., които в нито един момент не споменават, че са възприели Д.В. като пострадало лице след инцидента. В своите показания, еднопосочно и непротиворечиво, посочените свидетели са заявили, че само М.В. е имала оплаквания. Свидетелите М., С. и Т., които са съпровождали семейство В.и по стълбите, никъде не споменават за оплаквания или пък ограничение в обема на движение от страна на В., даже напротив той е търсил помощ за своята съпруга, но не и за себе си. Във въззивната жалба се споменава, че СРС не е анализирал фоноскопската експертиза, но след извършване на самостоятелен анализ от настоящата инстанция, не се установява никъде Д.В. да споменава за нападение върху себе си, отново целият фокус е върху съпругата му. В съвкупност на тези изводи и наличния доказателствен материал по делото, СГС не може да приеме твърденията на адв. Х., че частният тъжител просто бил притеснен за съпругата си и поради тази причина е фокусирал вниманието си изцяло върху нея. В нито един момент – при появата на съседите (св. М., св. С. и св. Т.), след това при пристигането на полицейския орган (св. Г.), както и по телефона в разговора с дежурното лице от тел. 112, Д.В. не споменава за нанесени удари върху него, или за оплаквания от негова страна. Вярно, че съгласно СМЕ белезите от удара може да се появят на по – късен етап, но тогава защо частния тъжител не е споделил с нито един от съседите за оплакванията си в последствие, така както е направила съпругата му. В случая няма спор за това, че Д.В. е имал контузия на коляното. В тази насока са както извършения преглед, така и изготвеното съдебномедицинско удостоверение. Спорен и недоказан остана механизма, по който е било причинено това увреждане, както и неговото авторство. И това е така, тъй като нито един от разпитаните по делото свидетели не е споделил за подобни удари, каквито са описани в частната тъжба, спрямо Д.В., нито непосредствено след деянието, нито след това. Пристигналите малко след започването на скандала съседи са категорични, че оплаквания за нанесен удар е имало единствено и само по отношение на М.В., но не е по отношение на нейния съпруг. Нещо повече, не е било забелязано каквото и да е било затруднение в походката или движението на частния тъжител В.. Подобно оплакване няма регистрирано и при извършените пет поредни обаждания до оператор на телефон 112 непосредствено след инцидента и то от самия В.. В същите отново се коментира единствено и само нанасянето на удар на

съпругата му и нейното здравословно състояние. Липса на оплакване за нанесени удари спрямо него има и пред дошлите на място полицейски служители. Ето защо съдът намира, че механизма на причиняване на описаната спрямо В. телесна повреда е с неизяснен произход и без каквито и да е било доказателства за нейното причиняване именно от подс.Н..

Солидарно с първоинстанционния съд, СГС определя като житейски логично предвид изминалия период от време и естеството на служебните задължения, които изпълняват останалите двама свидетели, а именно св. Р.А. /медик в спешна помощ/ и св. Г.Д. /служител на МВР/ да нямат спомени за случая.

Съдът в този му състав, подобно на предходния, кредитира като обосновани и обективно изготвени заключенията на извършените по делото съдебномедицинка и съдебнотехническа експертиза. Според настоящата инстанция изводите от СМЕ, както и цялата медицинска документация по делото са установили увреждания по тялото на М. и Д.В.и, които и настоящата инстанция е кредитирала с доверие. Тук е момента да се изясни, че в мотивите на първоинстанционната присъда има наличие на поредица от косвени доказателства, изграждащи една единна верига, установяващи авторството и механизма за нанасяне на телесната повреда на М.В. от страна на подсъдимия. Относно Д.В. обаче това не е така, тъй като въз основа само на налични наранявания, без съответствие с каквито и да било доказателства от останалия доказателствен материал не следва да се изведе авторството на деянието в лицето на подсъдимия и да се изключат всички останали други възможности за настъпването му извън процесния инцидент.

Констатацията относно съдебното минало на подсъдимия Н., първият съд законосъобразно е извел въз основа на наличната по делото справка за съдимост.

С оглед на така изложеното настоящият състав счита, че основните фактически констатации на СРС са правилно установени, изведени без допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Не са допуснати и логически грешки при оценката на наличния доказателствен материал, като в съответствие с изискванията на чл. 305, ал.3 от НПК съдът е обсъдил събраните по делото доказателства и е обосновал съображенията си, въз основа на които е изградил фактическите си констатации.

Въз основа на правилно изяснената фактическа обстановка съдът е извел единствено възможния и правилен извод, че подсъдимият М. П. Н. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението по чл. 130, ал.2 от НК, а именно, че на 05.08.2019 година, във входа на жилищна кооперация, намираща се в гр. София, ул. ****, чрез нанасяне на удар е

причинил на М. А.В. болка – лека телесна повреда, изразяваща се в контузия на главата с кръвонасядане в областта на десния долночелюстен ъгъл и дясната тилна област на главата.

Обект на защита са здравето и телесната неприкосновеност на гражданите, а посягателството върху тях се изразява в различни по характер и степен увреждания, засягащи анатомичната цялост и физиологичните функции на органи и тъкани на човешкия организъм, а в най-леките случаи причиняване на болка и страдание.

От обективна страна изпълнителното деяние на престъплението се изразява в увреждане на здравето, което може да бъде причинено както чрез действие, така и чрез бездействие. Престъпният резултат по чл. 130, ал. 2 от НК се изразява в причиняване на болка или страдания без разстройство на здравето. Такова ще бъде налице, когато уврежданията на организма са довели до болестно състояние, без то да е продължително, постоянно, трайно или временно опасно за живота. Касае се за кратковременни болки или страдания без разстройство на здравето. Изпълнителното деяние на вмененото престъпление на подсъдимия е осъществено чрез нанасяне на удар в тила на частната тъжителка В.. Причинените телесни увреждания са реализирали медико-биологичния признак, изразяващ се в причиняване на болка или страдание, неопасни за живота.

От субективна страна нанасянето на лека телесна повреда е умишлено деяние и може да бъде осъществено при форма на вината пряк или евентуален умисъл. Н. е съзнавал общественотоопасния характер на своето поведение, имал е ясна представа относно настъпването на общественотоопасните последици от своите действия, като е целял настъпването на тези последици, доколкото нанасяйки удар в тила на пострадалата е желал нанасяне именно на телесна повреда, следователно умисъла остава пряк неопределен относно конкретния вид телесно увреждане.

Правилно първоинстанционният съд е приел авторството на деянието за безспорно установено по делото. С оглед гореизложените доказателствени анализи от доказателствената съвкупност по един категоричен и непротиворечив начин се установява, че именно подсъдимият е нанесъл инкриминирания удар.

Съобразявайки горното с установените по делото фактически обстоятелства е видно, че в конкретния казус липсват доказателства за авторството и механизма на получаване на увреждането на Д.В.. Не може да се изведе по категоричен и непротиворечив начин, че именно подсъдимият Н. е нанесъл ударите на частния тъжител. Факт е, че има налично увреждане, но

авторството на деянието не е безспорно установено, което прави безпредметно да се обсъжда въпроса досежно наличие или не на виновно поведение у подсъдимия за тази телесна повреда.

От гореизложеното следва, че настоящата съдебна инстанция споделя изцяло извода на първата, че по делото няма доказателства, деянието на подсъдимия да съставлява престъпление от частен характер, доколкото става дума за частния тъжител Д.В., но наличие на такова съществува досежно посегателството срещу М.В..

По наказанието:

Въззивната инстанция се солидаризира и с изводите на първоинстанционния съд относно наложеното наказание и неговата индивидуализация. Правилно е констатирано, че са налице предпоставките на чл. 78а от НК. За престъплението по чл. 130, ал. 2 от НК се предвижда наказание „лишаване от свобода“ до шест месеца или пробаия, или глоба от сто до триста лева, поради което е налице първата предпоставка по чл. 78а, ал.1, б. „а“ от НК. Видно от справка за съдимост лицето не е осъждано, нито е освобождаван от наказателна отговорност по реда на чл. 78а от НК. В същото време с деянието не са причинени имуществени вреди. Съдът не констатира наличие на пречките, регламентирани в чл. 78а, ал. 7 от НК, наличието на които изключват прилагане на чл. 78а НК. Следователно напълно коректно, СРС е освободил Н. от наказателна отговорност, като му е наложил административно наказание в размер 1000 /хиляда/ лева.

По гражданския иск:

Първоинстанционният съд е уважил частично гражданския иск на частната тъжителка М.В. като е счел, че са налице основанията на чл. 45 от ЗЗД за осъждане на подсъдимия да заплати на гражданския ищец обезщетение за причинените ѝ неимуществени вреди, ведно със законовата лихва от датата на увреждането, а именно 05.08.2019 г. до окончателното ѝ изплащане. Съобразно критериите, предвидени в правната норма на чл. 52 от ЗЗД, съдът е определил за справедливо обезщетение на гражданския ищец относно причинените ѝ неимуществени вреди да бъде в размер на 500 /пет стотин/ лева. Настоящата инстанция споделя решението на СРС да уважи гражданския иск на М.В., също така определя размера на обезщетението за правдив, обективен и съответстващ на причинените ѝ при настъпване на процесното телесно увреждане неимуществени вреди. Пълният предявен размер на иска е за сумата от 3 000 /три хиляди/ лева, което основателно СРС е отчел като надвишаващ действително преживените болки и страдания, както и вредни последици от страна на частната тъжителка и граждански ищец М.В..

По отношение на гражданския иск от частния тъжител Д.В. с предявен размер за сумата от 5 000 /пет хиляди/ лева, както и с оглед изхода на делото и пред настоящата инстанция, коректно първият съд го е отхвърлил като неоснователен и недоказан, тъй като липсва извършено престъпление, а от там и деликт, като необходима кумулативна предпоставка за търсенето на каквато и да е било гражданска отговорност.

По разноските:

Предвид крайния изход на делото и с оглед разпоредбата на чл. 189, ал. 3 и ал. 4 НПК, законосъобразно направените по делото разноски и дължима държавна такса са възложени в тежест на подсъдимият Н..

Въз основа на изложеното и с оглед съвпадението на крайните изводи на двете съдебни инстанции, настоящият въззивен състав приема, че обжалваната присъда е правилна и законосъобразна и като такава следва да се потвърди. Присъдата е постановена при безспорно и коректно изяснена фактическа обстановка, без да са допуснати нарушения на процесуалните правила и на материалния закон. Определеното наказание не е явно несправедливо и напълно съответства на обществената опасност на деянието и дееца.

Така, при извършената на основание чл.314, ал.1, вр. чл.313 от НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакувания съдебен акт, въззивната инстанция не констатира наличие на основания, налагащи неговата отмяна или изменение, поради което същият следва да бъде потвърден, а въззивните жалби - да бъдат оставени без уважение, като неоснователни.

С оглед изхода на делото и осъждането на подсъдимия, същият няма право на присъждането на разноски във въззивната инстанция. Същото се отнася и за частния тъжител В., по отношение на когото изхода от делото е отрицателен, имайки предвид постановената оправдателна присъда.

Така мотивиран и на основание чл.334, т.6 вр. чл.338 от НПК Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА изцяло присъда от 14.07.2021 година по НЧХД № 18299/2019 година, СРС, НО, 23-ти състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____